

[Ministeren for særlige Anliggender.]

ikke sige andet end, at det er dette, der har medført den tragiske Afslutning paa deres Slægtnings Liv. Efter min Mening er det ganske nødvendigt, at der fra Myndighedernes Side indtages denne maaske lidt kølige Holdning i disse Tilfælde. Der maa paa hele Efterkrigs-Afviklingens Omraade herske en ensartet Praksis af Hensyn til den almindelige Retsbevidsthed.

Jeg vil gerne her minde om, at Erstatningsloven af 1. Oktober 1945 om Erstatning til Besættelsestidens Ofre, der enstemmigt blev vedtaget i det høje Ting, afskærer efterladte efter Personer, der under den tyske Besættelse har vist national uværdig Optræden, fra Ydelse efter Loven. Jeg vil gerne tillige oplyse, at Handelsministeriet, efter hvad man har meddelt mig, allerede under Krigen har indtaget det Standpunkt, at der ikke kunde blive Tale om Dødsersatning efter Loven om Krigsulykkesforsikring til efterladte efter Personer, der havde mistet Livet, fordi de stod paa tysk Side, idet de enten havde udsat sig for en større Risiko, end Forsikringen med Billighed kunde omfatte, eller fordi de var faldet i Kamp.

Mon ikke ogsaa den ærede Forespørger vil være enig med mig i, at en for stor Imødekommenhed paa dette Omraade let kunde føre til, at det generalpræventive Moment, der har været i disse Kamphandlinger, vilde blive forfusket. Skulde en Situation som den, vi har oplevet, nogen Sinde komme igen, bør det staa alle klart, at det baade er æreløst og livsfarligt at svigte sit Land, og det vil det ikke, hvis vi nu i misforstaaet Barmhjertighed sletter enhver Forskel i Behandlingen af disse Sager.

Lad mig til sidst gøre opmærksom paa, at det, der her er Tale om, kvantitativt er af meget ringe Betydning. Den ærede Forespørger nævnte, at han i en Række Tilfælde havde modtaget Forespørgsler om Sager, hvor der ikke forelaa Klarhed. Jeg har ikke hørt om nogle saadanne Forespørgsler, og de Forespørgsler, der har været rettet til Ministeriet, er enten besvaret eller er stadig Genstand for Undersøgelse. Men det er meget faa Tilfælde. Jeg vil skønne, at der i alt under Besættelsestiden er foretaget ca. 400 Likvide-ringer, og jeg regner højt, naar jeg siger, at der er Bevægelse i ca. 10 pCt. af disse Sager, idet en Række af dem, der for Tiden behandles, væsentlig er rejst af materielle Interesser, nemlig af Hensyn til Udbetalingen af en Forsikringssum, Erstatning eller Pension, Sager, i hvilke det for de paagældende Institu-

tioner drejer sig om at faa fastslaaet, hvorvidt Forsikringsbetingelserne er opfyldt eller de ikke er opfyldt, og hvor der derfor kan være Anledning til at give nærmere Oplysning om, hvad man ved om det paagældende Tilfælde. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der ikke er mere end 25 Sager, hvor de paagældende virkelig staa aldeles uforstaaende over for, hvad der er sket. Til Bedømmelse heraf maa man gøre sig klart, at det i mange Tilfælde er Paarørende til overbeviste og notoriske Krigsforbrydere, der har belemret Ministeriet med Forespørgsler, der selvfølgelig er behandlet paa ganske samme Maade som andre, men hvor Besvarelsen ikke har haft nogen som helst hjertelig Karakter.

Det forekommer mig, at dette ikke betydelige Antal Drabssager, saa stort det end maatte være, set med en normal Tids Øjne, ikke kan veje saa tungt, at man ved Behandlingen kan se bort fra de overordentlig alvorlige Forhold, der laa bag ved hele dette Omraade og dets Opstaaen. Det er mit Haab, at den ærede Forespørger og det høje Ting i det hele vil forstaa, at jeg meget gerne vil imødekomme ethvert rimeligt Hensyn til de Paarørende, og det sker ogsaa i det Omfang, Hensynet til Bevisets Sikkerhed og de Hensyn, der er at tage til de Mennesker, som har beskæftiget sig med det livsfarlige Arbejde under Krigen, vil tillade. Jeg haaber ogsaa, det høje Tings Medlemmer vil forstaa, at der ikke er Tale om nogen som helst Form for Hemmelighedskræmmeri i dette Forhold. Skulde der være Enkeltheder, der i vor Praksis kan ændres, er jeg meget lydhør for Forslag herom, og jeg er overordentlig lydhør for nye Synspunkter paa dette Omraade og med Hensyn til Baggrunden for den Praksis, der følges, og som jeg har skildret. Men jeg tror, det høje Ting vil være enig med mig i, at der ikke efter alt, hvad der er sket, hos Myndighederne bør henligge Akter, der for Fremtiden og maaske til Beskuelse af ukærlige Øjne indeholder Oplysninger om deres Navne eller Identitet, der har paataget sig et livsfarligt Hverv og har handlet som Soldater, og at vi ikke kan give Oprejsning til Paarørende af Folk, der under Besættelsestiden notorisk har svigtet deres Land, hvor megen Sympati man end kan have med de Paarørende i deres Sorg.

Forespørgeren (Steincke): Jeg takker den højtærede Minister for særlige Anliggender for den udførlige Redegørelse, vi har faaet, idet jeg dog vilde have sat Pris paa, om han bl. a. havde undladt de sidste Be-